

Arrest

nr. 306 746 van 16 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 november 2023.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat N. EL JANATI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Somalische nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geen geloof gehecht aan zijn beweerde recente herkomst uit El Garas. De documenten die hij neerlegde konden deze vaststellingen niet wijzigen, aangezien ze onvoldoende bewijskrachtig waren. Bijgevolg kon er geen geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden was. Aangezien hij geen zicht bood op zijn werkelijke regio van herkomst, maakte hij niet aannemelijk dat hij een reëel risico op ernstige schade liep. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 268 164 van 11 februari 2022.

In het kader van zijn huidige verzoek houdt verzoeker vol tot zijn vertrek in 2019 in El Garas te hebben gewoond. Hij stelt vervolgens dat Al-Shabaab nog steeds naar hem vraagt aan zijn moeder. Hij voegt eraan toe dat zijn zus N. vorig jaar door Al-Shabaab is meegenomen. Hij vreest bij een terugkeer naar Somalië gedood te worden. Hij legt ter staving van zijn huidige verzoek zijn geboorteakte, een certificaat van identiteit en een brief van zijn advocaat aan een vrederechter in Verviers voor.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zijn vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 268 164 van 11 februari 2022.

(ii) het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van dien aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

(iii) wat de brief van zijn advocaat aan de vrederechter van het Eerste Kanton van Verviers betreft, het louter gaat om een verzoek van zijn advocaat om een hoorzitting te organiseren om een akte van bekendheid op te stellen om zijn geboorteakte te ondersteunen. Zijn nicht zou hierbij getuigen. Aangezien het louter gaat om een verzoek van zijn advocaat om een hoorzitting te organiseren, kan dit document bezwaarlijk een element genoemd worden dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

(iv) zijn geboorteakte en certificaat van identiteit reeds werden voorgelegd en beoordeeld in het kader van zijn eerste verzoek en aldus geen nieuw element vormen.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidige volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het kort herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift terugkomt op de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal in het kader van zijn eerste verzoek omtrent zijn geboorteakte en certificaat van identiteit, dient te worden opgemerkt dat verzoeker het onderhavige beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de tijdens zijn eerste verzoek gedane vaststellingen omtrent zijn geboorteakte en certificaat van identiteit. De vaststellingen omtrent deze documenten werden in beroep door de Raad werd gevolgd in zijn arrest nr. 268 164 dat gezag van gewijsde heeft.

8. Verzoekers verwijzing naar zijn beweerde problemen met Al-Shabaab is niet relevant, gezien verzoeker zijn vermeend verblijf in zijn beweerde regio van herkomst, het dorp El Garas in het district Dhusamaraab van de provincie Galgaduud in Somalië niet aannemelijk heeft gemaakt. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan en de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn regio van herkomst.

Waar verzoeker aanhaalt dat zijn zus in 2022 zou zijn meegenomen door Al-Shabaab en tot een huwelijk gedwongen zou zijn, wijst de Raad er op dat deze elementen geen betrekking hebben op verzoekers eigen beweerde persoonlijke problemen. Indien de problemen van zijn zus met Al-Shabaab het gevolg zouden zijn van verzoekers beweerde problemen met Al-Shabaab, wijst de Raad op het voorgaande, waardoor evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen van zijn zus met Al-Shabaab.

9. Aan verzoekers Somalische nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij (recent) afkomstig is uit het dorp El Garas in het district Dhusamaraab van de provincie Galgaduud, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

10. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

11. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1070 staat onder eed en tolkt Somalisch – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van zijn verzoek om te worden gehoord, stelt verzoekers advocaat het er niet mee eens te zijn dat hij geen nieuwe elementen zou hebben bijgebracht. Zij stelt dat de nieuwe verklaringen en elementen die verzoeker heeft bijgebracht naar aanleiding van zijn huidige, tweede beschermingsverzoek nader moeten worden onderzocht in het licht van wat reeds is gekend van bij het eerste verzoek. Waar wordt getwijfeld aan zijn recente herkomst uit Somalië, stelt verzoeker dat het wel degelijk geloofwaardig is dat hij tot 2019 heeft verbleven in het dorp El Garas. Hij woonde daar samen met zijn moeder en zus, maar zijn zus is recent ontvoerd door Al-Shabaab en ook hijzelf wordt nog steeds gezocht door deze militie. Zijn verklaringen, meer bepaald over zijn ontsnapping aan Al-Shabaab, dienen te worden beschouwd als waarachtig. Bijkomend wijst verzoeker erop dat de verwerende partij hem naar aanleiding van zijn huidige verzoek niet opnieuw heeft gehoord en hierover niet heeft gemotiveerd in haar beslissing, zodat er geen gedegen onderzoek heeft plaatsgevonden en de bestreden beslissing is aangetast door een motiveringsgebrek, wat de vernietiging ervan rechtvaardigt. Verder bevraagd door de voorzitter, bevestigt verzoeker wat zijn advocaat heeft uiteengezet en verwijst hij naar de problemen in zijn regio van herkomst, meer bepaald de ontvoering van zijn zus en het gegeven dat hij nog steeds wordt gezocht door Al-Shabaab. Verzoeker stelt te lijden onder de onzekerheid over zijn toekomst, mede omdat hij al bijna vijf jaar op de vlucht is, en nog steeds een vrees voor vervolging te koesteren. Hij geeft aan te worden begeleid door een psycholoog, veel last te hebben van stress en donkere gedachten en als persoon niet normaal te kunnen functioneren.”

5. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 oktober 2023.

5.1. In wezen betreft verzoekers betoog ter zitting grotendeels een loutere herhaling van al eerder afgelegde verklaringen en aangehaalde argumenten. Dat verzoeker hierin volhardt, neemt niet weg dat met die elementen reeds terdege rekening werd gehouden en hierover werd geoordeeld in voormelde beschikking. Verzoeker laat ter zitting echter geheel na concreet op de inhoud van de beschikking in te gaan. Hij brengt er geen concrete, inhoudelijke repliek tegen in en slaagt er alzo niet in een ander licht te werpen op de gronden van de beschikking.

5.2. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van deze wet in aanmerking komt.

Betreffende de opmerking van zijn advocaat ter zitting dat de nieuwe verklaringen en elementen die verzoeker heeft bijgebracht naar aanleiding van zijn huidige, tweede beschermingsverzoek nader moeten worden onderzocht in het licht van wat reeds is gekend van bij het eerste verzoek, wijst de Raad erop dat dit in casu wel degelijk is gebeurd. Dit blijkt niet alleen uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, zoals samengevat in punt 4 alsook uit punten 5 tot en met 7, maar voorts o.a. ook uit de volgende grond van de beschikking, in punt 8: *“Verzoekers verwijzing naar zijn beweerde problemen met Al-Shabaab is niet relevant, gezien verzoeker zijn vermeend verblijf in zijn beweerde regio van herkomst, het dorp El Garas in het district Dhusamaraab van de provincie Galgaduud in Somalië niet aannemelijk heeft gemaakt. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan en de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn regio van herkomst.*

Waar verzoeker aanhaalt dat zijn zus in 2022 zou zijn meegenomen door Al-Shabaab en tot een huwelijk gedwongen zou zijn, wijst de Raad erop dat deze elementen geen betrekking hebben op verzoekers eigen beweerde persoonlijke problemen. Indien de problemen van zijn zus met Al-Shabaab het gevolg zouden zijn van verzoekers beweerde problemen met Al-Shabaab, wijst de Raad op het voorgaande, waardoor evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen van zijn zus met Al-Shabaab.”

Verzoeker gaat ter zitting niet, laat staan concreet, in op die en de andere gronden van de beschikking. Het doel van de vraag tot horen bestaat er evenwel in om concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is én waarom, maar verzoeker laat dit na. Hij onderneemt geen ernstige poging of moeite om de concrete vaststellingen van de beschikking van enig antwoord te voorzien.

Het is het geheel van de bevindingen in het kader van huidig volgend beschermingsverzoek, waarbij tevens rekening wordt gehouden met de elementen uit zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming, dat in casu de Raad in navolging van het CGVS vaststelt en oordeelt dat verzoeker geen nieuwe elementen

aanbrengt en er evenmin nieuwe feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Dat verzoeker(s) advocaat) het hiermee niet eens is, doet aan die vaststelling geen afbreuk.

5.3. In zoverre verzoeker ter zitting vasthoudt aan zijn recente herkomst uit het dorp El Garas in Somalië en volhardt in de problemen die hij er situeert voor zichzelf en zijn familie en zijn vrees voor Al-Shabaab, herhaalt en benadrukt dat Raad dat aan verzoekers verklaringen hierover geen geloof wordt gehecht. Dit werd reeds duidelijk en uitgebreid uiteengezet in de beschikking en verzoeker laat geheel na hierop een ander licht te werpen. Het door verzoeker louter volharden in de beweerde waarachtigheid van zijn verklaringen, is vanzelfsprekend niet van aard de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

5.4. Het argument ter zitting dat de verwerende partij verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek niet opnieuw heeft gehoord en hierover niet heeft gemotiveerd in haar beslissing, zodat er geen gedegen onderzoek heeft plaatsgevonden en de bestreden beslissing is aangetast door een motiveringsgebrek, wat de vernietiging ervan rechtvaardigt, werd niet eerder aangekaart in zijn verzoekschrift, ofschoon hij hiertoe perfect de mogelijkheid had aangezien hij hiervan al op de hoogte was. Hij kaartte dit nergens aan in zijn verzoekschrift. Het betreft derhalve een nieuw middel en is aldus laattijdig. Het verzoek tot horen strekt er immers niet toe om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Dat verzoeker het voorgaande pas voor het eerst ter zitting aanvoert, is bijgevolg laattijdig, gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen. Anders oordelen zou slechts het opstellen van zeer algemene en vage verzoekschriften, zoals in casu, aanmoedigen.

5.5. Verzoeker volhardt voor het overige in zijn ongeloofwaardig bevonden relaas en vrees voor vervolging door Al-Shabaab en maakt de algemene opmerking te lijden onder de onzekerheid over zijn toekomst, mede omdat hij al bijna vijf jaar op de vlucht is – na zijn vorig, eerste verzoek dat bij voornoemd arrest van de Raad definitief werd afgewezen, besloot verzoeker om in België te blijven – en de niet-gestaafde verklaringen te kampen met stress en donkere gedachten en als persoon niet normaal te kunnen functioneren en te worden begeleid door een psycholoog.

Het volharden in een ongeloofwaardig relaas, vermag vanzelfsprekend de geloofwaardigheid ervan niet om te buigen. Verzoekers verklaringen omtrent zijn psychische problemen worden niet gestaafd door enig begin van bewijs. Voor het overige laat verzoeker na in te gaan op en iets concreets in te brengen tegen de inhoud van de beschikking.

Gelet op al het voorgaande, blijft het standpunt in de beschikking dat de door verzoeker bij huidig volgend verzoek aangehaalde elementen geen nieuwe elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gehandhaafd.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 24 oktober 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES